

OVERVIEW OF THE OFFENSE OF RAPE IN AN INTERNATIONAL CONTEXT

Mariana Pădureanu

PhD, University of Craiova

Abstract: Offenses against the person's life, liberty, integrity and health are criminalized in the criminal laws of all the world's countries. This article aims to analyze a series of international rules - international treaties, bilateral agreements and conventions, as well as national norms aimed at protecting the sexual freedom of the human being. The successive changes to the criminal legislation of the states under consideration - from various continents - show both progress in criminalizing the different ways in which offenses affecting sexual freedom (such as rape and sexual assault) can be committed and the inclusion of acts of homosexuality and lesbianism in the material element of these crimes, as well as a lack of clarity and coherence among the legislators of various states of the world in defining sex acts or other ways of achieving sexual satisfaction. This paper tends to highlight both common aspects and distinct features of the legal norms that criminalize acts of rape - in simple and aggressive variants, sexual assault, sexual intercourse with a minor, and, on the other hand, the different punishments with which these crimes are sanctioned.

Keyword : sexual act /report, rape, victim, sexual assault, criminal code, offense

Aspecte legislative în context internațional

Definițiile date violului au evoluat de-a lungul timpului, de la o formă de agresiune sexuală exercitată doar de bărbat asupra femeii la impunerea unui raport sexual forțat de către orice persoană asupra altei persoane, indiferent de sex, de la cerința de utilizare a forței sau constrângerii la simpla absență a consimțământului victimei deoarece ”este dificil de făcut distincția între constrângerea care are ca urmare consimțământul victimei și constrângerea care anulează orice consimțământ”¹. Cu toate acestea, experiența a demonstrat că definițiile agresiunii sexuale bazate pe lipsa consimțământului pot duce, în practică, la victimizarea victimei/reclamantului prin obligarea acuzării la a dovedi dincolo de orice îndoială rezonabilă că victima nu a fost de acord cu raportul/actul sexual. În încercarea de a evita o victimizare secundară a victimei, anumite state au elaborat definiții ale violului care se bazează pe existența anumitor circumstanțe din care rezultă constrângerea, în loc să demonstreze lipsa de consimțământ a victimei.

Preocupări intense în materia incriminării violenței sexuale, în general, și a violului, în special, au manifestat organizațiile internaționale care activează în materia protecției drepturilor omului, emițând diverse recomandări și direcții de acțiune în vederea prevenirii și combaterii acestui fenomen deosebit de periculos. Una dintre ideile avansate în forurile internaționale este aceea că infracțiunea de “viol” ar trebui inclusă în sfera mult mai largă a infracțiunii de “agresiune sexuală”. Prin intermediul Manualului pentru legislația privind violența împotriva femeilor, ONU a înaintat câteva sugestii privind legislația în materia violenței de natură sexuală. Astfel, legislația penală ar trebui să definească agresiunea sexuală ca fiind o încălcare a integrității corporale și a autonomiei sexuale; să înlocuiască infracțiunile existente de “viol” și “atac indecent” cu infracțiunea mai cuprinzătoare de “agresiune sexuală” clasificată în funcție de consecințe; să prevadă circumstanțe agravante precum vârsta victimei, relația autor-victimă, utilizarea forței sau

¹ Roxana Radu, Cezar Avram, *Politica socială românească între tranziție, reformă și criză*, Editura Aius, Craiova, 2011, p. 64.

amenințarea cu violență, prezența mai multor făptași consecințele fizice sau psihice grave ale atacului asupra victimei; să elimine orice cerințe conform căreia agresiunea sexuală este săvârșită prin forță sau violență și orice cerință de a demonstra acțiunea de penetrare prin adoptarea unei definiții a agresiunii sexuale care: să impună solicitarea din partea acuzatului a unor dovezi privind măsurile luate pentru a stabili dacă victima-reclamant a fost de acord; să prevadă cerința ca actul să aibă loc în “circumstanțe coercitive” prin includerea unei game largi de circumstanțe coercitive; să statueze expres că existența unei relații conjugale sau a altei relații, “indiferent de natura relației”, nu îl absolvă pe făptuitor de răspunderea penală².

În ceea ce privește natura raporturilor/ actelor sexuale care intră în constituirea infracțiunii de viol, există state în care numai raportul sexual heterosexual este inclus în definiția violului, în timp ce actele sexuale anale, orale, homosexuale ori de altă natură sunt incriminate separat, în cadrul infracțiunii de agresiune sexuală. De asemenea, există coduri penale în care sunt definite expres tipurile de acte/ contacte sexuale care constituie viol. În **Hawaii**, spre exemplu, noțiunea de (act cu) penetrare sexuală desemnează “act sexual vaginal, contact sexual anal, felație, cunnilingus, analingus, contacte sexuale anormale sau orice intruziune a oricărei părți a corpului persoanei sau a oricărui obiect în cavitatea genitală sau anală a corpului unei alte persoane ... oricât de ușoară ar fi aceasta”. Definiția dată contactului sexual menționează “orice atingere a părților sexuale sau de altă natură intimă ale unei persoane ... sau a părților intime sau sexuale ale autorului de către altă persoană, fie direct, fie prin îmbrăcăminte sau alt material destinat acoperirii organelor sexuale sau altor zone intime”³.

Codul penal federal al S.U.A. întrebuițează termenul de “viol”, ci doar precizează că oricine determină altă persoană să întrețină un raport sexual prin amenințări ori prin insuflarea unui sentiment de teamă (cu excepția cazului în care amenințarea sau insuflarea temerii privește moartea, vătămarea corporală gravă ori răpirea unei terțe persoane) sau se angajează într-un raport sexual cu altcineva dacă respectiva persoană este în incapacitatea psihică de a-și da seama de natura conduitei sale sau fizică de a opune rezistență ori dacă și-a exprimat expres refuzul de a fi implicată în acel raport sexual ori “pune în executare hotărârea de a proceda în modurile arătate” va fi pedepsit închisoarea de maximum 20 ani⁴. Se poate observa, astfel, că definiția legală se referă și la violul comis de femeie asupra bărbatului și, de asemenea, că tentativa de viol, chiar neconsumată, este echivalentă cu fapta consumată, motiv pentru care atrage sancționarea făptuitorului în aceleași limite ale pedepsei. Circumstanțele agravante ale violului constau în săvârșirea faptei în următoarele modalități: 1) prin intermediul violenței sau amenințării, adică: prin folosirea forței împotriva acelei persoane; prin amenințarea directă a acelei persoane sau prin insuflarea temerii că o terță persoană ar putea fi expusă unui pericol de moarte, vătămare corporală gravă sau răpire; 2) prin alte mijloace, și anume: inducerea unei stări de inconștientă victimei pentru a întreține un raport sexual cu ea profitând de această stare; administrarea unui drog, a unei substanțe excitante sau a unei alte substanțe cu efecte asemănătoare victimei, prin acte de violență sau prin amenințare cu violența ori fără știrea/ permisiunea acelei persoane; 3) violul săvârșit asupra unei persoane care nu a împlinit vârsta de 12 ani⁵. Definirea raporturilor sexuale care intră în sfera noțiunii de viol se regăsește în

²United Nations, Department for Economic and Social Affairs, Division for the Advancement of Women, *Handbook for Legislation on Violence against Women*, New York, 2010, p. 26, disponibil la adresa <https://www.un.org/womenwatch/daw/vaw/handbook/Handbook%20for%20legislation%20on%20violence%20against%20women.pdf>.

³*Rape - New Approach To Treating Rape Victims, Rape Shield Laws: Can They Be Fair?*, disponibil la adresa <http://law.jrank.org/pages/9645/Rape.html>.

⁴ Codul penal federal al Statelor Unite ale Americii, art. 2242, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/.ptmp326494/usc18@115-132.pdf.

⁵*Ibidem*, art. 2241.

legislația penală federală astfel: a) contactul dintre penis și vulvă sau dintre penis și anus, dacă în urma acestui contact a avut loc o penetrare, oricât de ușoară; b) contactul dintre gură și penis, dintre gură și vulvă sau dintre gură și anus; c) penetrarea, oricât de ușoară, a orificiului anal sau genital al altei persoane cu mâna, degetul sau orice alt obiect cu intenția de a abuza, hărțui, degrada, stârni sau satisface dorința sexuală a altei persoane⁶.

Deși conceptul de viol comis în cadrul relațiilor conjugale ori afective rămâne foarte controversată în multe țări, fapt care se datorează în primul rând tradițiilor și religiei, un număr din ce în ce mai mare de state și-au modificat legislația penală pentru a incrimina violul conjugal și cel săvârșit în cadrul unei relații afective, de regulă acestea constituind circumstanțe agravante. Astfel, multe state africane precum **Lesotho, Namibia, Africa de Sud și Swaziland** au incriminat violul marital. Spre exemplu, Actul de combatere a violului din **Namibia** (2000) statuează că: "Nici o căsătorie sau altă relație nu va putea constitui o apărare împotriva unei acuzații de viol în temeiul prezentului act". În 2002, Curtea Supremă de Justiție din **Nepal**, în cauza Forumul pentru femei, lege și dezvoltare (FWLD) împotriva Guvernului Maiestății Sale / Nepal (HMG / N), a considerat că exonerarea de răspundere penală în cazul violului marital este neconstituțională și contrară Pactului internațional privind drepturile civile și drepturile politice și Convenției privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor. Prin introducerea Codului penal (infrațiuni sexuale și crime împotriva copiilor) din 2002 în **Papua Noua Guinee** a fost eliminată imunitatea conjugală în ceea ce privește violul⁷. Sunt multe cazuri de state, însă, în care incriminarea violului conjugal a apărut în legislația penală foarte târziu – spre exemplu, **Namibia** în 2000, **Liechtenstein** în 2001, **Serbia** în 2002, **Bhutan** în 2004, **Grecia** în 2006 – dar, totuși, până în aprilie 2011 ONU raporta că 52 de state au prevăzut în mod explicit violul marital ca infracțiune în codurile lor penale⁸. Rămân, din păcate, state ale lumii în care violul nu este admis decât în afara căsătoriei – spre exemplu, **Myanmar** (Birmania)⁹ și **Sudanul de Sud**¹⁰. În **Sri Lanka** violul conjugal constituie infracțiune numai dacă există o hotărâre judecătorească de separare a soților¹¹; prin Actul de Prevenire a Violenței Domestice din 2005 s-a prevăzut, pentru victimele violenței domestice (inclusiv în caz de viol și agresiune sexuală), dreptul de a solicita instanței judecătorești un ordin de restricție care să limiteze contactul dintre făptuitor și victimă¹².

Ca și în cazul legislației penale americane, **dreptul penal al Canadei** a avut ca sursă de inspirație sistemul britanic de common law (care va fi analizat mai jos). Codul penal canadian din 1892 definea violul ca fiind "cunoașterea carnală de către un bărbat a unei femei care nu este soția

⁶*Ibidem*, art. 2245.

⁷ United Nations, Department for Economic and Social Affairs, Division for the Advancement of Women, *Handbook for Legislation on Violence against Women*, New York, 2010, p. 27, disponibil la adresa <https://www.un.org/womenwatch/daw/vaw/handbook/Handbook%20for%20legislation%20on%20violence%20against%20women.pdf>.

⁸ United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women, *2011-2012 Progress of the World's Women in Pursuit of Justice*, p. 17, disponibil la adresa <https://web.archive.org/web/20110707122615/http://progress.unwomen.org/pdfs/EN-Report-Progress.pdf>.

⁹ Global Justice Center, *Domestic Criminal Laws that Conflict with International Law: Burma's Abortion and Rape Laws: a Case Study*, 2012, disponibil la adresa https://web.archive.org/web/20140109183807/http://globaljusticecenter.net/index.php?option=com_mtree&task=att_download&link_id=105&cf_id=34.

¹⁰ Art. 247 din Codul penal al Sudanului de Sud, disponibil la adresa https://swap.stanford.edu/20130912135220/http://www.goss-online.org/magnoliaPublic/en/Laws--Legislation--Policies/mainColumnParagraphs/0/content_files/file12/15.pdf.

¹¹ Secțiunea 363 a Codului penal din Sri Lanka, disponibil la adresa http://eugc.ac.lk/ge_eq/wp-content/uploads/2016/04/Penal-Code-Amendment-Act-No.-22-of-1995.pdf.

¹² Art. 2 (1) din Actul de prevenire a violenței domestice nr. 34/2005, Sri Lanka, disponibil la adresa http://www.childprotection.gov.lk/Child_Related_ACTs/Prevention%20of%20Domestic%20Violence%20Act,%20No.%2034%20of%202005.pdf.

sa fără consimțământul ei sau cu consimțământul care i-a fost smuls prin amenințări sau teama de un rău corporal ori obținut prin personificarea soțului femeii, ca și prin declarații frauduloase cu privire la natura și calitatea actului”. Această reglementare a violului s-a menținut până în anul 1983, când infracțiunea de viol a fost inclusă în infracțiunea de agresiune sexuală (“sexual assault”) care este de trei feluri: agresiune sexuală de gradul I, constând într-o agresiune comisă în circumstanțe de natură sexuală în care libertatea sexuală a persoanei este încălcată, dar care nu cauzează răni fizice victimei ori acestea sunt minore; agresiune sexuală de gradul II, care desemnează situația în care fapta este comisă cu o ramă, prin amenințarea asupra unei terțe persoane ori care a cauzat răni fizice; agresiune sexuală de gradul III, respectiv agresiunea sexuală care a avut ca efect rănirea, mutilarea, desfigurarea ori punerea în pericol a vieții victimei. Absorbirea violului în cadrul agresiunilor comise “în circumstanțe de natură sexuală” ridică, însă, în practică, problema de a determina când o agresiune este sexuală sau nu¹³.

Aspecte legislative în context european

Reglementarea primită de infracțiunile privitoare la libertatea sexuală, îndeosebi de infracțiunea de viol, în legislațiile penale ale statelor europene îmbracă o serie de trăsături particulare, de la caz la caz, dar prezintă și foarte multe aspecte comune sau cel puțin asemănătoare.

În anul 2011 a fost semnată la Istanbul Convenția Consiliului Europei privind prevenția și combaterea violenței asupra femeilor și a violenței domestice¹⁴ prin care statele membre ale acestei organizații se obligă să ia toate măsurile necesare – legislative și nu numai – pentru a se asigura că sunt incriminate toate faptele intenționate constând în: a) angajarea în penetrarea vaginală, anală sau orală, non-consensuală¹⁵, de natură sexuală, a corpului unei alte persoane cu orice parte a corpului sau obiect; b) angajarea în alte acte non-consensuale de natură sexuală cu o persoană; c) determinarea unei alte persoane să se angajeze în acte non-consensuale de natură sexuală cu o a treia persoană. De asemenea, statele membre ale Consiliului Europei sunt obligate să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste fapte sunt incriminate și în situația în care sunt săvârșite împotriva soților sau partenerilor recunoscuți de legislația internă, foști sau actuali¹⁶.

În majoritatea Codurilor penale ale statelor europene însă, violul este conceput – în prezent și după modificări succesive – ca fiind un raport sexual obținut prin amenințări sau violențe ori profitând de incapacitatea victimei de a opune rezistență ori de a-și exprima voința, fără a se face nici o precizare referitoare la sexul subiecților, ceea ce înseamnă că în ipostaza de subiect activ (făptuitor) sau pasiv (victimă) se pot regăsi atât o femeie, cât și un bărbat. Este cazul actualului Cod penal din România – după multiple modificări, dar și al codurilor penale francez, belgian, italian, german, spaniol, suedez etc. Sunt cazuri în care sunt incriminate atât violul, cât și agresiunea sexuală, fără a se face nici o mențiune cu privire la sexul victimei sau al făptuitorului, dar trebuie să menționăm că se mai întâlnesc cazuri în care violul desemnează situația în care raportul sexual forțat este impus cu forța sau prin constrângere morală femeii, în timp ce doar în cazul infracțiunii

¹³ Maria Eriksson, *Defining Rape: Emerging Obligations for States Under International Law?*, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 1969, p. 113, disponibil la adresa <https://books.google.ro/books?id=u2nHUzZTEIEC&pg=PA113&lpg=PA113&dq=rape+in+greek+criminal+code&source=bl&ots=QAZ53a54Pp&sig=sCgQ15XP85Nu2OdziRcOkJeiwg&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwizqNzHk-XZAhXGYJoKHXISDwUQ6AEIdDAI#v=onepage&q=rape%20in%20greek%20criminal%20code&f=false>.

¹⁴ <https://rm.coe.int/168046031c>.

¹⁵ Consimțământul trebuie să se acorde în mod voluntar, ca urmare a voinței libere a persoanei, valabilitatea lui fiind evaluată în contextul circumstanțelor faptei.

¹⁶ Art. 36 din Convenția Consiliului Europei privind prevenția și combaterea violenței asupra femeilor și a violenței domestice, disponibilă la adresa <https://rm.coe.int/168008482e>.

de agresiune sexuală nu se face o circumstanțiere a subiecților, activ sau pasiv¹⁷ - spre exemplu, cazul Codului penal al Ungariei.

Definițiile date violului în legislațiile penale ale diverselor state pot fi, într-o mai mică sau mai mare măsură, restrictive. Definiția dată de Codul penal din **Grecia** precizează că violul constă în constrângerea altei persoane la raport sexual extra-marital, excluzând astfel violul conjugal și actul sexual oral ori anal.

Extinderea noțiunii de viol și asupra altor acte sexuale – orale, anale, penetrarea vaginului cu degetele ori cu alte obiecte, masturbarea unui bărbat de către alt bărbat, impusă prin constrângere – s-a impus din necesitatea de a depăși concepția tradițională heterosexuale conform căreia penetrarea reprezintă o încălcare mai gravă și mai serioasă a libertății sexuale¹⁸.

În **Codul Penal francez**, violul (art. 222-23) este incriminat distinct de agresiunile sexuale (alte agresiuni sexuale – art. 222-22, 222-27), fiind definit ca “orice act de penetrare sexuală”, indiferent de natura sa, săvârșit asupra altei persoane, prin intermediul violenței, constrângerii, amenințării sau surprizei. Orice altă încălcare a libertății sexuale comisă cu violență, constrângere, amenințare sau prin surpriză constituie agresiune/ atac sexual(ă). Violul este pedepsit cu închisoarea de 15 ani, respectiv de 20 de ani dacă este săvârșit în circumstanțele agravante prevăzute de lege: (a) violul soldat cu mutilarea sau infirmitatea permanentă a victimei; (b) violul comis asupra unui minor cu vârsta sub 15 ani; (c) violul comis asupra unei persoane într-o stare specială de vulnerabilitate din cauza vârstei, a bolii, a unei infirmități, a unei dizabilități fizice sau psihice sau a stării de graviditate, stare care este evidentă sau este cunoscută de făptuitor; (d) violul săvârșit de un ascendent legitim, natural sau adoptiv, sau de o altă persoană cu autoritate asupra victimei; (e) violul comis de o persoană care abuzează de autoritatea pe care i-o conferă funcția deținută; (f) violul în grup, mai multe persoane acționând în calitate de autori sau complici (violul colectiv); (g) violul săvârșit prin folosirea armei sau prin amenințarea cu o armă; (h) atunci când victima a luat contact cu autorul violului prin utilizarea unei rețele de comunicații pe internet, prin distribuirea mesajelor unui public nespecificat; (i) dacă fapta a fost comisă din cauza orientării sexuale a victimei.

Din aceste dispoziții rezultă că legiuitorul francez nu face nici o diferențiere în funcție de sex nici în cazul subiectului activ, nici în cel al subiectului pasiv în ceea ce privește violul (nici în ceea ce privește celelalte agresiuni sexuale), această faptă putând fi comisă de către “oricine” asupra “altei persoane”. Cu toate acestea, din definiția legală a violului ar rezulta, indirect, că o femeie nu poate fi subiect activ al acestei infracțiuni din cauza incapacității anatomice de a comite “acte de penetrare”¹⁹. Acest aspect a suscitat discuții controversate în doctrina franceză dar, totuși, putem considera că lucrurile sunt clare din punctul de vedere al legiuitorului: bărbatul care determină o femeie să întrețină raporturi sexuale prin constrângere săvârșește infracțiunea de viol, în timp ce femeia care obligă un bărbat la raport sexual comite infracțiunea de agresiune sexuală²⁰. Dacă violul este comis de soț (inclusiv ex-soț) sau de (ex-)partenerul dintr-un parteneriat civil, aceasta constituie o circumstanță agravantă, violatorul fiind pedepsit cu închisoarea pe o durată de 20 ani.

Implementând cerințele Convenției de la Istanbul din 2011, **Codul Penal german** prevede că agresiunea sexuală și violul sunt infracțiuni pedepsite cu închisoarea de cel puțin un an. Constrângerea victimei prin forță, prin amenințarea cu un pericol iminent asupra vieții sau a integrității corporale sau prin exploatarea unei situații în care victima este neajutorată și la mila

¹⁷ V. Cioclei, *Viață sexuală și politică penală*, Holding Reporter, București, p. 43.

¹⁸ Maria Eriksson, *op. cit.*, p. 113.

¹⁹ Michelle- Laure Rassat, *Droit penal special*, Dalloz, Paris, 1995, p. 452.

²⁰ *Ibidem*.

făptuitorului este un element esențial al răspunderii penale a violatorului²¹. Fiecare dintre aceste forme ale infracțiunii de viol necesită constrângere, care constă în determinarea victimei, împotriva voinței sale, de a acționa sau de a se abține de la a acționa într-un anumit mod sau de a tolera o anumită acțiune. Noile modificări legislative au vizat și secțiunea 179 din Codul penal, care incriminează abuzul sexual/ violul asupra persoanelor care sunt incapabile de a opune rezistență din cauza dizabilităților mentale sau fizice sau a “unei tulburări profunde de conștiință” ori circumstanțelor speciale în care se află. În plus față de starea fizică sau psihică a victimei, aceste circumstanțe ar include o varietate de situații precum faptul că victima este luată prin surprindere prin comiterea infracțiunii; teama victimei de a suferi vătămări grave sau alte consecințe negative dacă s-ar opune, chiar dacă aceste consecințe negative nu vizează viața sau integritatea corporală; cazurile în care nu există nici o cauzalitate între folosirea forței sau amenințarea cu folosirea forței și actul sexual; situația în care starea de neajutorare a victimei există doar subiectiv, precum și cazul în care făptuitorul profită de elementul de surpriză.

Reglementând, în Capitolul al IV-lea, Titlul al IX-lea, infracțiunile contra libertății sexuale²², **Codul Penal spaniol** prevede o pedeapsă pentru viol de la 6 la 12 ani, iar pentru o astfel de faptă săvârșită în circumstanțe agravante precum violul comis de mai multe persoane împreună, cu ajutorul unei arme de foc ori profitând de o stare specială de invulnerabilitate a victimei pedeapsa cu închisoarea se majorează de la 12 la 15 ani²³. Mult mai blând sunt sancționați făptuitorii în cazul infracțiunii de “estupro”, respectiv infracțiunea care constă în a avea o relație sexuală cu un minor, folosindu-se de înșelăciune sau de superioritatea deținută asupra minorului²⁴.

În **Codul penal maghiar** din 1978, violul desemna situația în care “orice persoană forțează o femeie prin violență sau amenințare iminentă împotriva vieții sau a integrității sale corporale să aibă relații sexuale sau se folosește incapacitatea femeii de a se apăra sau de a-și manifesta voința pentru întreținerea de relații sexuale”²⁵, pedeapsa fiind închisoarea între doi și opt ani. Pedeapsa cu închisoarea era cuprinsă între cinci și zece ani, dacă violul era comis în circumstanțe agravante: a) victima forțată prin violență sau amenințare iminentă împotriva vieții sau a integrității sale corporale să aibă relații sexuale este sub doisprezece ani; b) victima se află în custodia, îngrijirea sau supravegherea făptuitorului ori primește tratament medical de la acesta; c) mai multe persoane au relații sexuale cu victima cu aceeași ocazie, fiecare știind despre faptele celorlalți. Pedeapsa va fi cuprinsă între 5 și 15 ani în ipoteza unui viol colectiv sau a violului comis de către cel care avea în custodie, îngrijire, supraveghere, tratament victima și aceasta nu a împlinit vârsta de 12 ani. Din aceste prevederi se desprinde ideea că legiuitorul maghiar consideră ca reprezentând viol numai acel raport sexual impus de către bărbat femeii prin violență, în timp ce alte acte de natură sexuală săvârșite prin constrângere asupra unui bărbat/ femei nu constituie viol, ci agresiune sexuală, iar subiect pasiv sau activ în cazul infracțiunii de sodomie poate fi orice persoană, indiferent de sex²⁶.

O definiție tradițional heterosexuală regăsim și în **Codul penal elvețian**, potrivit căruia violul desemnează situația în care “orice persoană forțează o persoană de sex feminin prin

²¹ Secțiunea 177 din Codul penal al Germaniei, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/anti-trafficking/sites/antitrafficking/files/criminal_code_germany_en_1.pdf.

²² Gh. Nistoreanu, V. Dobrinioiu, Al. Boroș, I. Pascu, Ioan Molnar, V. Lazăr, *Drept penal. Partea specială*, București, Universitatea Ecologică – Facultatea de Drept, 1996, p. 91-92.

²³ Art. 179-180 din Codul penal spaniol, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/Spain_CC_am2013_en.pdf.

²⁴ Santiago Redondo, Vicente Garrido, Jorge Perez, Rosemary Barberet (ed.), *Advances in Psychology and Law: International Contributions*, Berlin – New York, Walter de Gruyter & Co., 1997, p. 224.

²⁵ Secțiunea 197, par. 1 din Codul Penal maghiar, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/anti-trafficking/sites/antitrafficking/files/penal_code_act_iv_1978_hungary_hu_1.pdf.

²⁶ Revista de drept penal, nr. 3/2000, p. 143.

amenințări sau violență, presiune psihologică sau prin punerea în imposibilitatea de a se opune să întrețină raporturi sexuale”²⁷, fiind pedepsit cu închisoarea de la unu la zece ani. Violul conjugal este încriminat din anul 1992, iar începând cu anul 2004 urmărirea penală a soțului vinovat se declanșează din oficiu. Constrângerea unui bărbat de a întreține un act sexual este reglementată distinct, constituind infracțiunea de agresiune sexuală, respectiv cazul în care “orice persoană care folosește amenințări, forță sau presiune psihologică asupra unei alte persoane sau pune acea altă persoană în incapacitatea de a opune rezistență pentru a o obliga să tolereze un act sexual similar cu raportul sexual sau orice alt act sexual”²⁸.

O particularitate interesantă întâlnim în **Codul penal al Rusiei**, care definește violul ca fiind un contact vaginal heterosexual prin violență sau amenințare cu violența ori dacă victima se află într-o stare de neputință²⁹. Celelalte forme de comitere a unui act sexual violent (bărbat-bărbat, femeie-bărbat, femeie-femeie și non-vaginal masculin-feminin) sunt incluse în sfera infracțiunii de “acțiuni sexuale coercitive” și sunt pedepsite de articolul 132 în același mod ca și violul, respectiv cu închisoarea cuprinsă între 3 și 6 ani. În plus, articolul 134 sancționează actul sexual impus prin constrângere unei persoane de același sex mai grav decât cel impus unei persoane de sex opus atunci când una dintre persoane are vârsta sub 16 ani. Dacă infracțiunea a fost comisă în circumstanțe agravante – comisă în mod repetat (asupra uneia sau mai multor victime); violul colectiv; violul comis sub amenințarea cu moartea sau cu un pericol grav pentru sănătate; fapta săvârșită cu o cruzime deosebită (de exemplu, violența a cauzat dureri fizice grave victimei sau infracțiunea a fost comisă în prezența rudelor victimei); victima a fost infectată cu o boală transmisibilă pe cale sexuală – făptuitorul este pedepsit cu închisoare de la 4 la 10 ani și, eventual, cu interzicerea/restrângerea anumitor drepturi pe o perioadă de până la 2 ani (autorul nu-și poate schimba locuința fără permisiune și trebuie să se prezinte la inspectoratul penal local de 1-4 ori pe lună; nu poate părăsi domiciliul în anumite intervale orare, nu poate vizita anumite locații, nu-și poate schimba locul de muncă fără permisiune). Dacă fapta a fost săvârșită asupra unei persoane cu vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani ori dacă a produs consecințe grave asupra sănătății, infectarea cu virusul HIV ori a avut alte efecte grave (spre exemplu, sinuciderea victimei), atunci pedeapsa este închisoarea de la 8 la 15 ani și restrângerea unor drepturi pentru maxim 2 ani, precum și interdicția de a exercita anumite profesii ori de a ocupa anumite funcții pentru o perioadă de până la 20 de ani. În cazul în care fapta s-a soldat cu moartea victimei ori a fost comisă asupra unei persoane sub 14 ani, făptuitorul va fi pedepsit cu închisoarea de la 12 la 20 de ani, însoțită de pedeapsa complementară a restrângerii unor drepturi pentru maxim 2 ani, precum și a interdicției de a exercita anumite profesii ori de a ocupa anumite funcții pentru o perioadă de până la 20 de ani.

Codul penal din **Turcia** definește agresiunea (asaltul) sexuală ca fiind o infracțiune care încalcă integritatea corporală a altei persoane prin orice mijloc de conduită sexuală; pe de altă parte, violul este infracțiunea care încalcă integritatea corporală a altei persoane, inclusiv partner din căsătorie, prin introducerea unui organ sau a altui obiect în corpul acesteia³⁰.

Belgia este una dintre țările cu cel mai mare număr de violuri raportate din lume, după Lesotho (Africa de Sud), Suedia, statele-insule St. Vincent și Grenadine din Marea Caraibelor și Noua Zeelandă³¹. În Codul belgian din 1989, violul este definit ca fiind “orice act de penetrare

²⁷Codul penal elvețian, art. 190, disponibil la adresa <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19370083/201803010000/311.0.pdf>.

²⁸*Ibidem*, art. 189.

²⁹Art. 131 din Codul penal al Federației Ruse, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/RF_C_C_1996_am03.2012_en.pdf.

³⁰ Art. 102 din Codul penal al Turciei, disponibil la adresa <http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/laws/en/tr/tr171en.pdf>.

³¹Ludovica Iaccino, *Top 5 countries with the highest rates of rape*, disponibil la adresa <https://www.ibtimes.co.uk/top-5-countries-highest-rates-rape-1434355>.

sexuală, de orice natură și prin orice mijloace, comis asupra unei persoane care nu își dă consimțământul”, fiind incriminat și violul conjugal. Incriminată este și infracțiunea de “agresiune sexuală sau indecentă”, dar nu există o definiție clară a actelor care sunt acoperite de acești termeni. În rândul organelor polițienești și în jurisprudență există opinia că acești termeni se referă la un act care constituie un atac asupra integrității sexuale a unei persoane, comis pe sau cu ajutorul unei persoane în viață, fără consimțământ și cu scopul săvârșirii unui act de indecență, cu excepția violului³². O particularitate a sistemului penal belgian constă în faptul că actele sexuale cu o altă persoană decât partenerul, comise în prezența sa și cu consimțământul său, sunt calificate drept infracțiuni sexuale. Totuși, punctul slab al legislației belgiene este acela că un violator care își recunoaște vinovăția poate fi exonerat de răspunderea penală dacă ajunge la o “înțelegere” cu victima.

Un surprinzător loc doi în acest top al statelor cu cel mai mare număr de violuri raportate și înregistrate îl ocupă **Suedia**³³. Codul penal al acestei țări precizează că: “Dacă prin violență sau prin amenințări care implică un pericol iminent sau pe care persoana amenințată le consideră ca atare, o persoană forțează o altă persoană să întrețină un raport sexual sau un alt sexual comparabil care, prin natura sa ori prin circumstanțele în care se desfășoară, este echivalent cu un act sexual forțat, aceasta va fi condamnată pentru viol, la închisoare de cel puțin 2 ani și de cel mult 6 ani. Cauzarea neputinței victimei sau a unei stări de incapacitate similare sunt considerate ca fiind echivalente cu violența”³⁴. În cazul în care infracțiunea este considerată gravă, pedeapsa este cuprinsă între 4 ani și 10 ani. Pentru a se evalua dacă infracțiunea este gravă, sunt luate în considerare alte aspecte precum: dacă violența a implicat un pericol pentru viața victimei sau dacă făptuitorul a provocat vătămări grave sau boli grave acesteia, metoda utilizată sau vârsta deosebit de fragedă a victimei sau alte circumstanțe care denotă cruzimea sau brutalitatea făptuitorului.

În **Italia**, violul este singura infracțiune comisă cu violență în cazul căreia urmărirea penală începe numai dacă există plângerea prealabilă a victimei (“querela”), condiție care a figurat ca obligatorie în toate codurile penale italiene începând din 1889 și prin care se asigură libertatea victimei de a decide dacă vrea sau nu să treacă prin experiența unui proces public³⁵. Odată introdusă, plângerea nu poate fi retractată chiar dacă au existat multe voci care au contestat irevocabilitatea “querelei” pe motivul că ar încălca dispozițiile constituționale ale egalității în drepturi și libertatea victimei de a decide dacă vrea sau nu ca procesul penal să continue. Curtea Constituțională a Italiei a respins în mod repetat aceste critici motivând că, odată introdusă plângerea, interesul victimei de a păstra discreția asupra vieții sale private a fost deja compromis și că, dat fiind pericolul ca aceste plângeri să fie introduse în alte scopuri (spre exemplu, pentru a obliga făptuitorul să se căsătorească cu victima sau pentru a-l denigra), legiuitorul a decis să limiteze importanța vieții private în momentul în care victima a ales să facă apel la justiție, făcând plângerea irevocabilă³⁶. Codul penal italian în vigoare definește violul ca fiind agresiunea sexuală prin care făptuitorul, folosindu-se de violențe, amenințări sau abuz de autoritate forțează victima să comită acte sexuale. Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani; la fel și în cazul în care făptuitorul

³²European Women's Lobby, *National Analysis. Belgium*, disponibil la adresa https://www.womenlobby.org/IMG/pdf/2714_belgium_lr.pdf.

³³În 2017, se pare că ar fi trecut pe primul loc. A se vedea <https://www.theglobeandmail.com/opinion/swedens-rape-crisis-isnt-what-it-seems/article30019623/>.

³⁴Secțiunea 1 din Capitolul al VI-lea al Codului Penal suedez, disponibil la adresa <http://www.government.se/49cd60/contentassets/5315d27076c942019828d6c36521696e/swedish-penal-code.pdf>.

³⁵Rachel A. Van Cleave, *Rape and the querela in Italy: False protection of victim agency*, in Michigan Journal of Gender & Law vol. 13/2007, p. 274, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/Desktop/Delincventa_%20Viol/Rape%20in%20Italy.pdf.

³⁶Maria Virgilio, *Articolo 8*, în A. Cadoppi, *Commentario delle norme contro la violenza sessuale*, Padova, Cedam, 1996, p. 116.

profită de o infirmitate fizică sau mentală a victimei, asistă în momentul săvârșirii agresiunii sau induce victima în eroare deghizându-se în altcineva și determinând-o astfel să întrețină un raport sexual sau să se supună actelor sexuale³⁷. Urmărirea penală a făptuitorului în caz de viol este condiționată de plângerea victimei, cu excepția cazurilor în care: 1) victima are mai puțin de paisprezece ani; 2) infractorul este un părinte, inclusiv un părinte adoptiv al victimei sau coabitează cu victima minoră; 3) infractorul este un tutore al victimei sau o altă persoană căreia i-a fost încredințat minorul în scopul educației, instruirii, tratamentului, supravegherii sau custodiei; 4) infractorul este un funcționar public sau este altfel însărcinat cu serviciul public; sau 5) infracțiunea este legată de o altă infracțiune cu privire la care urmărirea penală se face din oficiu. În toate aceste situații, urmărirea penală din oficiu este motivată de rațiuni de protecție a minorilor victime ale infracțiunii de viol³⁸. În toate celelalte cazuri, victima are la dispoziție un termen de 6 luni pentru a introduce plângerea.

În **Marea Britanie**, reglementarea violului a păstrat mult timp concepția învechită din perioada secolelor XII-XIII³⁹, când violul era considerat un raport sexual care putea fi impus doar unei femei prin intermediul violenței și împotriva voinței acesteia. Astfel, soția nu putea fi victimă a unui viol săvârșit de soț, deoarece femeia era considerată un obiect aflat în proprietatea bărbatului, iar în baza contractului matrimonial nu putea refuza să-și îndeplinească obligația de a întreține relații sexuale cu soții lor. O altă caracteristică a sistemului britanic era aceea că un bărbat nu putea răspunde penal pentru viol decât dacă victima putea demonstra că a opus rezistență reală împotriva agresorului, dar forța fizică a acestuia a fost net superioară - "the utmost resistance doctrine". Astfel, dovada violului era greu de făcut deoarece femeia trebuia să prezinte urme vizibile de violență pe corp pentru a fi crezută. Mai mult, pentru a preveni plângerile rău-voitoare, se aplica regula "the fresh complaint rule" conform căreia se presupunea că un viol raportat cu întârziere era unul fals, fabricat. Aceste reguli dovedesc că societatea britanică tradițională a acelor vremuri era preocupată mai mult de protecția bărbaților împotriva falselor acuzații, decât de protecția libertății sexuale a femeii împotriva actelor de viol, astfel încât un proces de viol devenea un proces împotriva victimei, nu a agresorului. În Actul privind infracțiunile sexuale din 1956 s-a menținut această concepție patriarhală asupra violului, constând într-un raport sexual ilegal cu o femeie care nu și-a dat consimțământul.

Abia în anul 1994, prin Actul privind justiția penală și ordinea publică s-a introdus o nouă definiție, mai cuprinzătoare, a violului. Totuși, subiect activ nu putea fi decât o persoană de sex masculin, specificându-se expres că un bărbat săvârșește infracțiunea de viol dacă are raport sexual cu o altă persoană – femeie sau bărbat – în lipsa consimțământului acesteia, dacă știa că persoana respectivă nu și-a dat consimțământul ori dacă nu îl interesează dacă respectiva persoană și-a dat consimțământul sau nu și, de asemenea, dacă induce unei femei căsătorite impresia că este soțul ei pentru a o determina să întrețină relații sexuale. Din aceste dispoziții se desprinde ideea că abia în anul 1994 au fost incriminate și relațiile homosexuale obținute prin constrângere, și că violul marital era în continuare de neconceput, având în vedere că se pedepsea doar fapta bărbatului care prin înșelăciune inducea femeii căsătorite impresia că este soțul ei.

O altă modificare substanțială a legislației penale britanice a intervenit prin Legea privind infracțiunile sexuale din anul 2003, care a oferit violului o definiție mai largă. Referințele la raportul sexual (vaginal sau anal) au fost înlocuite cu formularea "penetrarea vaginului, anusului sau gurii cu

³⁷Art. 609 bis din Codul penal italian, disponibil la adresa <http://www.altalex.com/documents/news/2014/10/28/dei-delitti-contro-la-persona>.

³⁸ Rachel A. Van Cleave, *Sex, Lies, and Honor in Italian Rape Law*, în *Suffolk University Law Review* Vol. XXXVIII/2002, p. 297.

³⁹ Lindsey Mc Nellis, „Let Her Be Taken”. *Sexual Violence in Medieval England*, 2008, disponibil la adresa <http://stars.library.ucf.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=4631&context=etd>.

o parte a corpului sau cu altceva”⁴⁰, pedeapsa fiind închisoarea pe viață. Acest nou act normativ a modificat, de asemenea, concepția asupra situației în care autorul faptei are impresia greșită că victima și-ar fi dat consimțământul, astfel încât s-a impus ca această impresie/ convingere să fie atât autentică, cât și rezonabilă.

În ciuda unui val de mișcări sociale care au susținut incriminarea violului conjugal și care au debutat la începutul anilor ‘90⁴¹, în Marea Britanie acesta nu constituie încă infracțiune deși există câteva decizii jurisprudențiale în care soțul a fost condamnat pentru viol – dar numai în cazul în care exista o hotărâre prealabilă de interdicere a coabitării soților ori un contract de separare formală (în fapt) sau pentru atentat indecent (“indecent assault”) în cazul în care soția este obligată să facă sex oral deoarece se presupune că, în virtutea contractului de căsătorie, ea și-a dat acordul numai la întreținerea de acte sexuale vaginale⁴². Aceste hotărâri sunt conforme cu jurisprudența C.E.D.O. care, într-o serie de cauze contra Marii Britanii, a statuat că ideea imunității soțului în cazul unui viol asupra soției este contrară atât naturii instituției căsătoriei într-un stat civilizat, cât și obiectivelor fundamentale ale Convenției Europene a Drepturilor Omului, a cărei esență este respectul libertății și demnității umane⁴³.

BIBLIOGRAPHY

Valerian Cioclei, *Viață sexuală și politică penală*, Holding Reporter, București, 1994.

Rachel A. Van Cleave, *Sex, Lies, and Honor in Italian Rape Law*, în *Suffolk University Law Review* Vol. XXXVIII/2002.

Rachel A. Van Cleave, *Rape and the querela in Italy: False protection of victim agency*, in *Michigan Journal of Gender & Law* vol. 13/2007, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/Desktop/Delincventa_%20Viol/Rape%20in%20Italy.pdf.

Maria Eriksson, *Defining Rape: Emerging Obligations for States Under International Law?*, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 1969, disponibil la adresa <https://books.google.ro/books?id=u2nHUzZTEIEC&pg=PA113&lpg=PA113&dq=rape+in+greek+criminal+code&source=bl&ots=QAZ53a54Pp&sig=sCgQ15XPs85Nu2OdzIRcOkJeiwg&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKEwizqNzHk-XZAhXGYJoKHISDwUQ6AEIdDAI#v=onepage&q=rape%20in%20greek%20criminal%20code&f=false>.

European Women’s Lobby, *National Analysis. Belgium*, disponibil la adresa https://www.womenlobby.org/IMG/pdf/2714_belgium_lr.pdf.

Global Justice Center, *Domestic Criminal Laws that Conflict with International Law: Burma’s Abortion and Rape Laws: a Case Study*, 2012, disponibil la adresa https://web.archive.org/web/20140109183807/http://globaljusticecenter.net/index.php?option=com_mtree&task=att_download&link_id=105&cf_id=34.

Ludovica Iaccino, *Top 5 countries with the highest rates of rape*, disponibil la adresa <https://www.ibtimes.co.uk/top-5-countries-highest-rates-rape-1434355>.

Lindsey McNellis, „*Let Her Be Taken*”. *Sexual Violence in Medieval England*, 2008, disponibil la adresa <http://stars.library.ucf.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=4631&context=etd>.

⁴⁰ <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/42/section/2/2009-11-12>.

⁴¹ <https://www.nytimes.com/1990/12/28/news/in-britain-a-move-to-make-marital-rape-a-crime.html>.

⁴² <https://web.archive.org/web/20140907012332/http://www.lawteacher.net/family-law-resources/domestic-violence.php>.

⁴³ Hotărârea CEDO din 22 nov. 1995, dosar nr.47/1994/494/576 în cauza S.W. contra Marea Britanie; Hotărârea CEDO în cauza C. R. contra Marii Britanii, din 22 nov.1995.

Julian Boldea, Dumitru-Mircea Buda, Cornel Sigmirean (Editors)
MEDIATING GLOBALIZATION: Identities in Dialogue
Arhipelag XXI Press, 2018

Gh. Nistoreanu, V. Dobrinioiu, Al. Boroi, I. Pascu, Ioan Molnar, V. Lazăr, *Drept penal. Partea specială*, Bucuresti, Universitatea Ecologică – Facultatea de Drept, 1996.

Roxana Radu, Cezar Avram, *Politica socială românească între tranziție, reformă și criză*, Editura Aius, Craiova, 2011.

Rape - New Approach To Treating Rape Victims, Rape Shield Laws: Can They Be Fair?, disponibil la adresa <http://law.jrank.org/pages/9645/Rape.html>.

Michelle- Laure Rassat, *Droit penal special*, Dalloz, Paris, 1995.

Santiago Redondo, Vicente Garrido, Jorge Perez, Rosemary Barberet (ed.), *Advances in Psychology and Law: International Contributions*, Berlin – New York, Walter de Gruyter & Co., 1997.

Revista de drept penal, nr. 3/2000.

Maria Virgilio, *Articolo 8*, în A. Cadoppi, *Commentario delle norme contro la violenza sessuale*, Padova, Cedam, 1996.

United Nations, Department for Economic and Social Affairs, Division for the Advancement of Women, *Handbook for Legislation on Violence against Women*, New York, 2010, disponibil la adresa

<https://www.un.org/womenwatch/daw/vaw/handbook/Handbook%20for%20legislation%20on%20violence%20against%20women.pdf>.

United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women, *2011-2012 Progress of the World's Women in Pursuit of Justice*, disponibil la adresa <https://web.archive.org/web/20110707122615/http://progress.unwomen.org/pdfs/EN-Report-Progress.pdf>.

Legislație

Actul de prevenire a violenței domestice nr. 34/2005, Sri Lanka, disponibil la adresa http://www.childprotection.gov.lk/Child_Related_ACTs/Prevention%20of%20Domestic%20Violence%20Act,%20No.%2034%20of%202005.pdf.

Codul penal federal al Statelor Unite ale Americii, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/.ptmp326494/usc18@115-132.pdf.

Codul penal al Germaniei, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/anti-trafficking/sites/antitrafficking/files/criminal_code_germany_en_1.pdf.

Codul penal al Sudanului de Sud, disponibil la adresa https://swap.stanford.edu/20130912135220/http://www.goss-online.org/magnoliaPublic/en/Laws--Legislation--Policies/mainColumnParagraphs/0/content_files/file12/15.pdf.

Codul penal din Sri Lanka, disponibil la adresa http://eugc.ac.lk/ge_eq/wp-content/uploads/2016/04/Penal-Code-Amendment-Act-No.-22-of-1995.pdf.

Codul penal italian, disponibil la adresa <http://www.altalex.com/documents/news/2014/10/28/dei-delitti-contro-la-persona>.

Codul Penal maghiar, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/anti-trafficking/sites/antitrafficking/files/penal_code_act_iv_1978_hungary_hu_1.pdf.

Codul penal elvețian, disponibil la adresa <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19370083/201803010000/311.0.pdf>.

Codul penal al Federației Ruse, disponibil la adresa file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/RF_CC_1996_am03.2012_en.pdf.

Codul penal al Turciei, disponibil la adresa <http://www.wipo.int/edocs/lexdocs/laws/en/tr/tr171en.pdf>.

Codul	penal	spaniol,	disponibil	la	adresa
file:///C:/Users/RR/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bbwe/TempState/Downloads/Spain_CC_am2013_en.pdf.					

Codul	Penal	suedez,	disponibil	la	adresa
http://www.government.se/49cd60/contentassets/5315d27076c942019828d6c36521696e/swedish-penal-code.pdf.					

Convenția Consiliului Europei privind prevenția și combaterea violenței asupra femeilor și a violenței domestice, <https://rm.coe.int/168008482e>.

Jurisprudență

Hotărârea CEDO din 22 nov. 1995, dosar nr.47/1994/494/576 în cauza S.W. contra Marea Britanie.

Hotărârea CEDO în cauza C. R. contra Marii Britanii, din 22 nov.1995.

Surse electronice

<https://rm.coe.int/168046031c>.

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/42/section/2/2009-11-12>.

<https://www.nytimes.com/1990/12/28/news/in-britain-a-move-to-make-marital-rape-a-crime.html>.

<https://web.archive.org/web/20140907012332/http://www.lawteacher.net/family-law-resources/domestic-violence.php>.

<https://www.theglobeandmail.com/opinion/swedens-rape-crisis-isnt-what-it-seems/article30019623/>.